

Bogomil
Fatur

KOT VONJ
IN BLESTENJE

kar mi prinaša trenutek tišine
kar v umrljivi luči zasine
kar se pred radostjo in bolečino
potopi v pozabljenja globino

večne slovese in večne vrnitve
nove predstave in še ponovitve
sladko porajanje v svežih oblikah
in hrepenenje ob davnih slikah

vse kar začetek in konec objema
kar mi srcá plamenico razvema
ah v poezije narkotičnih cvetih
kot vonj in blestenje hotel bi ujeti

MELANHOLIJA

kot bi snežil na tebe mrtvi čas
ves bel
okamenel
je tvoj zasanjani obraz

kot da je neusmiljena bridkost
klesala lik
neskončni mik
zasenčila je trpka ranjenost

kako ga ljubim ah kako ga ljubim
tvoj zasanjani obraz
ves led in mraz
bi z dletom nežnosti rad odpoljubil

**VEČERNA
EKSPRESIJA**

drevesa nasičena v svoji molčeči zelenini
nébes kot temno ozadje nad odrom večera
s tisočerimi sladkimi bodicami
trepetanje trave pred nami

kam oh kam se je zazrla naša ljubezen
kreposti so zdavnaj zbledele slava
je mrtva beseda modrost
je utonila v žalost

spomini so izzveneli kot zvoki harfe
v vetru čudno in nedoumljivo
zamira v temnečem srcu
upanje kot v gozdu zarja

in vendar ljubezen kot kapljica večnosti
trepeče na vejicah naše duše
tačas ko nad mrzlo pokrajino
plameneča zvezda potuje

ELEGIJA

na zglavju noči
si telo odpočiva
krčevita usta
so polna plahe molitve

oči globokih vidcev
gledajo v praznino
v blaznečem transu
se um izgublja

sanjaš o ljubezni
o pravici o lepoti
hrepeniš v daljave
v jasnine čiste

življenje kruto
se kot žrebec krohoče
za teboj razsulo
pred teboj apokalipsa

zazvenijo želje
kot stihi sonetov
popadajo jim rime
kot strte črepinje

strelovodi silni
so od rje načeti
kdo blisk zaustavi
da te ne pogazi

veja zacvetela
je v lažnih kristalih
zimski solsticij
ni vigred zelena

tvojemu dnevu
so porezana krila
na zglavju noči
si duša zaman odpočiva

NOX
MICROCOSMICA

okno
kot plahutajoča ptica
z očmi
zazrtimi v noč

na parceli neba
zvezda
kot zlata urna
ali je sirij ali saturn
ali katerakoli
druga

tišina
kot žametno krilo
metulja
ki neskončnost
obletava
samota

poslednji korak
na pragu dneva
busóla
v globine
brez odmeva

zvezda
kot hostija zlata
kot cvet
s čudodelnimi močmi

ah utrgati cvet
in ga postaviti v okno
naj večno žari
sredi teme
sredi noči
ki kakor zver
apokaliptična
preži
nox microcosmica
moje duše

VENI
CREATOR
SPIRITUS pridi sveti stvariteljski duh zdaj pridi
dolgo pričakovani kot zvezda jutranjica nam vzidi

mrzli red v govorici človeških reči razdéli
naj nad našimi glavami šinejo jeziki ognjeni

naj se raztreščijo marmorno hladni maliki
naj zagorijo nam duše v magme žareči obliki

naj v globinah morjá zamahne z repom riba
faronika in vse naše gladine divje razgiba

razbij okove ledu na naših trudnih obrazih
naj se zakon kristalne čistosti nezamudno izrazi

z nas naj pade laži in oholosti knežja obleka
naj nas umije oblike vsečloveške ljubezni reka

pozdravljamo moč božanske besede v tej minuti
blaženosti postajamo njeni ponižni atributi

pridi vzidi stvariteljski duh kot silni genij
naj iz prakaosa svetá planejo tvoji sveti plameni

veni creator spiritus
veni